

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

תורה ודורות
לחבריו וסבירי.
ומכירי את מובן לי דבין
דלא חיישין בעיר לשד מה
לרדך לביית מכירי וכי אין
מתקין שום לאדם שאינו
מכירי:

מוסף רש"י

הוא סבר דלא בעי קיין: דמלוה
מתחמם בקושר הוא. שהיה יודע
שהוא צבוקל אינו מחר: כפי קשר
ליה. הכי נקי: חמרא לא אמר.
הכו ליה חמרא בצרבע מאה זוזי:
דמי חמרא לא קאמר. הכו ליה
צרבע מאה זוזי דממי חמרא דמימא
לזבוי חמרא ומיחד ליה: חמרא
קאמר. זוזי חממרא קאמר דמימא
ליה וכי עושין משום מימין: כדי
לייפוט את כחו. לך לא פירש לא
זו ולא זו כדי לייפוט את כחו שהיא
זו כל שזני שלו אחריות שאם
תנו לו יין אם התמין כח היין מאה
ציטות היא הירצין אומרים לו שכן
התמין ואי אמר דמי חמרא ומכרו
ממנו קמא ואכדו המעות אומרים לו
אכדו עמושין הלך אמר חממרא
לדמימין שדמימין שכל אחריות לו
בדמימין כל פסומע קולו. ופירש
שמו ושם עירו: גב' אידמיו אידמו.
פערמס שפערמס ענשם בדמות אדם:
בבואה. גל: למה היא. שמתכוונת
היא לקלקלה שמשא צנוט והוא
על צנוטה: כשעם הפסנה. גנון
זה שמוקן למות ואם לא עכשיו
אימנ: שפין מיריין. אם זהו
שפירש שמו: בדמימין רשע לשחק
בה. הויל ולא אמר כח תנו:
מעלמו נולד הרי זה גר. דדעמו
מתחלה הימה לך וסופו הדיח והוא
ליה כמפרש ומסוקין: גב' מעשה
לספור. רישא חנא לא אמר כלום
ואח"כ יש חילוק בין מעלמו נפל
ובין דדעמו הריחו: נמי משוי איניש
ברא עליה כמקום אכל. דלא מתקדי
בה מנייהו ומעיקרא לאי ברא
נמי שווייה ועכשיו שמת אכל
יתנו לה הני הא והמירו שרי
הלו בעלל לנדיעת אים:

תוספות רי"ד

וּבְחִירוֹתָם מֵעֵשֶׂר שָׁל
רֵמָּא. נִיבְא יוֹצֵא קִיבֹר
הוּה כִּי קִנְיִים
לְהוּ (הַבּוֹן) ד' מֵאֵה דוּר
לְרֵב אֲבִינָא מִלְּפָנֵי הָרַח
פְּקֹד אִיד וְיֵדא דְרֵא
רֵאבִינָא לְפָנֵיהּ וְלִיגִיל
לְבָבֵי דְרֵא הוּנָה וְלִיגִיל
פִּי יֵשׁ מְזוּנִיבֵי בְּסֹל
וְיֵא אִיד דְּרֵא הִנָּה בְּרֵא
וְהוּא יִקְיִם מִתְּחֵי אֵינִס
שְׂרִיתָה דְּרֵבֹר בְּעֵלְמָס
בְּלֵא קִנְיִן דְּרֵאמִר בְּרֵא הִנָּה
נִיט מִתְּחֵי כֹה מִתְּחֵי
אֵי עֲבֵד הָרַח אֵי נִיטוּ

האומר פרק ששי גימין

דרא רבי אבינא למילתא. יטענן רבי אבינא קלוג עג כחפיו למזנומחי
לחולאת הדקדך וילך לו אלל רב הונא רבו כי על פיו ושמעושי חכה
במחנה בלל קנין: **דאמר ר"ב.** בפרק מי שחזו (לקמן דף ע"ג): **גיטו.**
דשכיב מרע: **כמסנפו כו'.** ומינה ילפינן אגן נמי דמה גיטו אש"ג

דלא פריש תנו וטותין דתתין במתניין
 ביטא בקולר ובמסכות אף מתנתו
 כ"ו: לאחר מיתה מי איבא. לאחר
 שמח מי ומגרשה ובשעת מיתה
 הוהקקא ליבס ובלא מילתא לא הכי
 נדמינו: אלא ר' אבא. לאו הכי
 לתקוף אלא רבי קטאי ליה אדרי ויזיל
 דמתר קנה רבי איניא ליה מתנה
 דנעבא: **מחלה**. שטייר לעזמו
 שלא נתן כל נכסיו וצעי קיין דהיי
 קי"ל כ"ב: בפרק מי שמת ודף
 אב: רי"ן שטייר לעזמה מדי
 אף: כמלוא מתנתו מיתה הוואיל
 וחס על פרוקט עזמו והרי הוה
 במתנת צריא: ופרטיין **מכלל** דרב

הוא סבר דלא כפי קנין: דמלוא
מתקם מיסא הוא. שהיה יודע
שהינא בקיור אינו חוזר: כדי קשא
ליה. היכי נקני: חמרא לא אמר.
דבזי ליה חמרא דארבע מאה זוזי:
הכי חמרא לא אמר. קאמר. הבז ליה
ארבע מאה זוזי מדמי חמרא דנימא
לבוזי חמרא ומיתב ליה: מחמרא
קאמר. זוזי מחמרא קאמר דנימא
ליה וכי עושין מעות מיין: כדי
ליפוטם את כחו. לכן לא פירש לא
והא וזו כדי לייפות את כחו שיא

לו כל היין שלנו אחריות שאם אמר
הטו לו יין אם החמץ מן היין מאה
חציות היו היושבין אומרים לו שכן
החמץ ואי אמר דמי חמץ ומכרו
ממנו קצת ואכרו המעות אומרים לו
אכדו מעותין הלכן אמר מחמץ
דמשתע ין ודמיו שהכל אחריות לו:
במשנתנו כל השומע עתה ויפיש
שמו וסם עירו: גמ' אידמיו אידמו.

פועלים שעושים עמלם בדמות אדם:
בבואה. כל: לרש היא. שמחבונת
היא לקבלה שמנשא בגט זה ותאמר
על צעלה: כשעה הסכנה. כגון
זה שמסוכן למות ואם לא עכשיו
אימתי: שאין מזכירין. אם וזה
שפרש שמו: במתני' רש לאסוק
בה. והואיל ולא אמר תנו: אם

מַעֲלֵמוֹ נָפַל הָרִי זֶה גַּעַז. דַּעְמוֹ
תַּחֲמִילָה יִהְיֶה לָּךְ וְסוּפוֹ הוֹמֵם וְהוּא
לִיכָה כַּמְפָּרֵם וְמוֹסוֹן: **גַּעַז מַעֲשֵׂה**
מַסְפּוֹר. יִשָּׂא חָגָל לֹא אָמַר כְּלוֹם
וְאִחֲסִי דָמָן מִלֵּוּת בֵּין מַעֲשֵׂיו וְכֹל
וְכֹן דָּחָמוֹ הַרוּם: **מִי מַעֲשֵׂי אֵינִים**
בְּרָא שְׁלִיחַ כַּמְקוֹס אַבָּא. דְּלֹא מִקְפִּיד
בְּכִי מַנְיִיבוֹ וּמַעֲשִׂיקָרָה לְהֵאֵר בְּרָא
נָמִי שׁוּיָה שְׁלִיחַ וּמַעֲשֵׂיו שָׂמַת הָאֵל
יִתְנוּ לֵה אֵלֵינוּ כֹּה וְכִי וְחִזְקֵנוּ: שְׁהִי
הֵלֵךְ בְּהַנֵּל לְמַדְרֵי הָאֵל:

דמי חסד לא קאמר. וזו
שלא בא לעולם כדאמרי
גבי דמי שור זה עלי עולה
ופריך והא אין אדם מקדיש

תיה ואול לגבי דרב
הונא גיטו כמחנתו
דור אף גיטו אם עמד
לא פריש כיון דאמר
ר' תנו אף מחנתו
ג' דלא קנו מניה
ישנה מה מחנה
ישנו לאחר מיתה
מחנה איתה לאחר
מיתה מי איכא אלא
א' ליה מחנת שכיב
תנת שכ"מ במקצת

הונא סבר לא בעיא
א קנין שאני הכא
הוא מכלל דר' אבא
תה בעיא קנין והא
א רבי אבא הכי קא
אמר דמי חמרא לא
ואידך מחמרא כדי
מתם המחמרא כדי
ימי שהיה מושלך
את קולו יכתוב גט
יכתוב גט' וליהוי

דה כשראו לו דמות
אידמו דחזו ליה
הו בבואה דחזו ליה
מא אינהו נמי אית
יונתן בני בבואה
איה לית להו ודלמא
בי ישמעאל (בשעת
אז"ל שאת מרובות)

ר כתבו גם לאשתי
בבריא אחד שאמר
ה לראש הנג ונפל
מעצמו נפל הרי זה
ינו גמ: גמ' מעשה
הכי קתני אם ^(ה)הוכיח
זה גמ ומעשה נמי

גמ' לאשתי ועלה
ואמר רשב"ג אם
שם אם הרוח דחתו
דעל לבי כנישתא
ה דיתבי ויתבי איניש
לחו בי תרי מיניכו
סוף שכיב מקרי ינוקא
יחא במקום אבא או
ז משוו איניש ברא

אחרים אלא עדים שוויהו, ובגמרא (ס) מפרש על כתב הגט אם יכולין ללוות לקופר אחר (כתוב זה) הם עצמם צריכין לכותבו: או

מההיא דהיה מושלך צבור
ש

אמר לשנים כתבו ותנו
כלל כתבו ככתבו ותנו

תן גט לאשתו סתם אע"פ שלא אמר אם מתי אם הכריא ועמד מחליי חזרו בו וגינוי בטל ואם אלא מחמת פחד מיתה ושלא אמר וזקוקה ליכם כדאמרי' במתנתו שאם עמד חזרו בו גינוי אע"פ שחזר פריש כיון דאמר כתבו אע"ג דלא אמר תנו אף מתנתו כיון דאמר תנו גינוי בשם שכל דבריו כמחשבו ונכספיהו דמי אבל ביוצא כבולר לא מצאו וזבי מתנה רק

סו.

א מ"י פ"ח מהל'
זכיה הל"ג [ופי"א
הכ"ג] פתח עשין סב
פ ח"מ סי' רנ קע"י
ח:

ב' חיי' עס סאגט
טויש'ע חיי'ט פ'ר רנג
סעי' א'
ג' חיי' עס הלעט'ו סאגט
עס טויש'ע חיי'ט פ'ר
רנ' סעי' ד'
ד' חיי' עס הלעט'ו
טויש'ע עס סעי' ז'
ו' חיי' עס סעי' כ'
ה' חיי' עס פייא' היל'
ח' סאגט עשן פ'ר
י' חיי'ט פ'ר רנג סעי'

ו' מ"ח ס"ב מהל'
גירוסין הל' יג סמג
נ טושיע ארבע ס'
קמא סמ"ט יט:
טושיע שס:
ח מ"ח שס (הלד')
והל"ב סמג שס
יט שס וס"י קב סמ"ף
:ג

ט ת"י שם סמג שם
טושיע אה"ע קי'
קמא פער' טז:
י ת"י שם הלי"ג
טושיע שם סער' ז:
כ ת"י שם פ"ט ה"י
ל סמג שם טושיע
סער' ה' וסער' כב:

מספות רי"ד (המשך)
 גיטו חנן דסגי ליה
 מר כתובו ומהקישא
 דגנא דמכיש דרבי

כל מידי דבטנ כשר
בו בלחוד במתנה
כשר בתנו בלחוד
ג דלא קנו מיניה
ג דקני' מתנה ש"מ
צת בעיא קני' האי
כמנוה מתנת מיתה
יול במקצת לא כעי'
מתנ' מי שהיה
לך כבור ואמר לה
מע קילו יכתוב גט
הרי אלו יכתבו

ו הבריא שאמר כתבו
לאשתי רצה לשחק
ומעשה בבריא שאמר
גט לאשתי ועלה
ש הגג ונפל ומת
די חכמים אם מעצמו
הרי זה גט ואם הרוח
תו אינו גט, פי' היה
לך בבור שאין אדם
לראותו ולהכירו מי
ואמר אני פלוני בן

יא כל השומע קולי
 יב נט לאשתי הרי
 יג כתבו ויחנו אע"פ
 יד ואורח: ודלמא שד
 יו נמי צרה הות
 יז לקלקלה ואסיקנא
 יח דבי ר' ישמעאל
 יט הסכנה כגון זה
 כו סוכן למות בבור וא
 כז עכשיו אימת סומכין
 כח הקול וכוחבין ונותני
 כט שאין מבידין אס
 לו שפירש שמו:
 לא שאמר כתבו גר
 לב וזה לשון רב

שלא אמר תכבד
ומעשה בבריא שאמר
דנט לאשתי ועלה
שנגננפול ומת
דו חכמים אם מעצמו
היה זה נט שידע
משהיה חלוש הרבה
לאי מילתא שהרי נפל
ואם הדרת דחפזו
נט שלא מתחיל חלי
מעשה לסתור חסורי
רא והבי קתי ואם
תסופו על תחילתו

זה גט ומעשה נמי
ייהו אמר להו בי תרי
לא רב נחמן אמר לא
נא דמית אבבה בטלה
והלכתא משוי איניש

ו' ומשני מזיון הן צבורות בדרך
זיון בשדות:

בו' ואמרו לסופר וכתבו וחתמו הן
ושמח נקט כתבו ותנו לרבותא:
והאלמר

מגייבו ליכתבו גיטא לדביחתו לסוף ש
משוי איניש שליחא ברא במקום אבא
השליחות. ורב ספא אמר משוי איניש

ועמד מחליו חוזר בו וגיטו בטל
מרי' במתנתו שאם עמד חוזר בו
ר' חנו אף מתנתו כיון דאמר חנו
א' בכולל לא מציינו וגבי מתנה רק